

София Бенуа

ЕЛИЗАБЕТ ТЕЙЛЪР

КИНОДИВАТА С ВИОЛЕТОВИТЕ ОЧИ

„Не четете само историята, четете биографии, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Елизабет Тейлър
Кинодивата с виолетовите очи

Автор *София Бенуа*
Превод *Татяна Ангелова*

Издателство „Паритет“, София
224 стр.

Елизабет Тейлър е „свещеното чудовище“ на Холивуд, ярка комета, оставила незаличима следа на филмовия небосклон. Животът ѝ винаги е бил на ръба: световна слава и бомбастични хонорари, реки от сълзи и планини от скъпи бижута, осем брака и безкрайни семейни скандали, тежки болести и десетки пластични операции. Тя не се тревожи за нищо, но често рискува всичко, състрадателна и жертвоготовна е – актрисата и жената, която посвети последните години от живота си на борбата със СПИН.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-632-0

Съдържание

Детски и младежки години	5
Дебют в Холивуд и първи успехи	28
Любовни трепети и годеж с Глен Дейвис	50
Вторият годеник Уилям Поули	61
Лиз и Хауърд Хюз	71
„Място под слънцето“ и първи брак	76
Да пораснеш точно навреме	102
Съвършеният джентълмен	110
Елизабет Тейлър – убедителна и прекрасна	128
Брак с особняка Майк Тод	139
Трагичната гибел на Майк и нова любов	155
Целувката на Клеопатра	172
Най-скандалната двойка на Холивуд	184
Съпруга на сенатор	192
Депресия, мимолетни връзки и последен брак	201
Важни дати и събития от живота на Елизабет Тейлър	209
Избрана филмография	217

Елизабет Тейлър, 1951 г.

Детски и младежки години

„Най-ранният ми спомен е свързан с болка.“

Елизабет Тейлър

На 27 февруари на 1932 г., който се случил топъл и кален, в Хампстед (северозападно предградие на Лондон с луксозни имения на богатата аристокрация) се ражда необикновено момиченце, за което близките по-късно си спомнят: *„Когато новороденото отвори очи, те заблестяха във виолетово: като два аметиста на дъното на люлката“*.

Господ надарил детето с кукленска външност, ярки теменужени очи и два реда гъсти мигли (резултат от рядка мутация). Впрочем други източници твърдят, че красотата се проявява при момичето малко по-късно. А грозноватото бебе, което дразнещо врецяло във вързопчето, когато сестрите го подали на измъчената от раждането майка, предизвикало у нея едва ли не отвращение. Подпухналите клепачи на новороденото придавали на очите му вид на тесни цепки, каквито остана-

ли цели две седмици (нямало как да се видят необикновените виолетови очи). Самото личице било сбръчкано и зачервено, покрито с тъмен мъх, откъдето и да го погледнеш, приличало на зверче или на планински трол...

Майката объркано сравнявала грозноватото новородено бебе Елизабет с красивото бяло момченце с пухкави бузки, подобно на ангел на Ботичели (както изглеждало първото ѝ дете, синът ѝ Хауърд, роден преди две години). Но страховете ѝ били напразни: не минало много време и малката Лиз разцъфнала, превърнала се в мила кукличка с правилни черти, вирнато носле и големи изразителни очи с цвят на аметист, обрамчени от гъсти пухкави мигли...

Родителите ѝ, американци от Канзас, се преместили във Великобритания, където бащата, Франсис Лен Тейлър, ирландец по произход, ръководел художествената галерия на чичо си, мултимилионера Хауърд Янг (известен с аналогична художествена галерия в Ню Йорк). Майката, Сара Вайола Уормброт, дъщеря на имигранти от Германия, играела в театъра под псевдонима Сара Содърн.

Елизабет Роузмънд Тейлър (така нарекли малката, получила второто си име в чест на

ирландската си баба) от ранно детство била приобщена към бохемския живот: от тригодишна ходи на уроци по балет, помага на баща си в художествената галерия, занимава се заедно с майка си с актьорско майсторство. Един от първите спомени на Лиз е как на три години нейните родители я представят в обществото: на сребърния юбилей на Георг V. Момичето важно дефилира с баща си сред тълпата от придворни: с прецизно оформени катранени кичури, разкошна, като на истинска дама, парижка рокля от матова органза, модерни обувки на ток... Франсис ѝ показва кралските придворни дами, но Лиз не им обръща внимание, тя възторжено прекъсва баща си: „*Tate, виж, виж какъв кон има кралят!*“.

Точно преди начало на Втората световна война семейството на Тейлър решава да се върне в Съединените американски щати, за да избегне опасността. В Америка за малката Лиз започва нов живот: майка ѝ, която така и не успява да надскочи категорията „провинциална актриса“, в края на краищата решава да се съсредоточи върху звездната кариера на дъщеря си. Сара не пести време да учи Елизабет на добри обноски, сценична

реч, да свири на пиано, постоянно я води на кастинги. Бащата на момиченцето бил леко притеснен и разтревожен от прекалената активност на съпругата си, но не се намесвал, защото знаел, че е невъзможно да спре или разубеди Сара.

Американската журналистка и биограф на знаменитости Кити Кели разказва за детството на Елизабет Тейлър: „Подобно на всяка друга дама с ветрило от лебедов пух от предвоенните години, Сара Тейлър прекрасно прикривала честолюбивите си стремежи зад нежна, заблуждаваща фасада. Тази дребна жена умеела да говори толкова очарователно, че от гласа ѝ все едно капел мед. Наричала съпруга си „татенце“, дъщеря си – „моят ангел“, сина си – „моето мило агънце“, а всички останали за нея били просто „милички“. Госпожа Тейлър разбирала важноста на познанствата и постоянно се стремяла да бъде в точния час на точното място. Демонстрация на рядкото ѝ умение да избира правилно безпогрешния момент е появата ѝ в най-влиятелното киностудии точно по времето, когато там на почит били децата кинозвезди...

...Сара за свое собствено удоволствие се потопила във вълнуващата атмосфера на

фабриката за мечти. Още около Коледа холивудският блясък напълно ѝ завъртял главата. Както много поколения златотърсачи преди нея, Сара възприемала Южна Калифорния като златна жила, която следвало да бъде разработена докрай: само така можело да се постигне богатство. Госпожа Тейлър със завидна енергия се заела да завързва полезни познанства с всеки, който бил достатъчно известен или богат, за да има отношение към киноиндустрията или пък да си купи картини от мъжа ѝ.

Сара водела навсякъде със себе си своята седемгодишна дъщеря. И с тържествуващ вид наблюдавала как всички се прехласвали от възхищение при първата си среща с нейната Елизабет. Всеки път, когато виждали нежното, сякаш порцеланово лице, обрामчено със синьо-черни кичури, се разнасяли учудени възгласи. Най-очарователната черта на безупречното детско лице били изразителните сапфирено сини очи, подчертани от дълги черни мигли. Тези очи се отличавали с толкова наситена синева, че при определено осветление изглеждали виолетови. След първото изумено ахване обикновено следвали възгласи:

- Не дете, а чудо!
- Ах, колко е красива!
- Каква кукличка!

Сара се обръщала към събеседника с горда усмивка, поглеждала дъщеря си и гукала: „Кажете благодаря, ангелче мое“. И малката Елизабет с усмивка отговаряла „благодаря“ и правела реверанс, така както я била учила майка ѝ. Получавала се доста трогателна сцена, целяща да направи впечатление...”

Разбира се, прекрасната Лиз, ръководена от амбициозната си майка, имала шанса да попадне сред младите звезди, които царували в Холивуд. Но стремежът да се движи в аристократичните и звездни кръгове коствал на Сара неимоверни усилия, още повече че семейството им изобщо не било богато (въпреки че на пръв поглед не си личало). Доходите на Франсис (особено през войната) не били достатъчни, за да си позволят, според критериите на Сара, прилично жилище, а за престижни частни училища за Хауърд и Елизабет, уви, и дума не можело да става. Сара обаче намерила възможност Лиз да посещава уроци по хореография заедно с момичета от богати и известни семейства. Най-накрая

натрупаните връзки позволили на пробивната майка да уреди дъщеря си в частно учебно заведение: все пак Елизабет постъпила в престижното Байроновско училище, където учат децата на кинозвездите, медийните и кино – магнатите.

На деветгодишна възраст Лиз изглеждала по-голяма за годините си: изтънчената външност и мелодичният глас подсилвали визията ѝ на приказна принцеса. Но само привлекателният външен вид и уроците по актьорско майсторство, които посещавала, явно не били достатъчни за Големия успех. Или поне така справедливо смятала предприемчивата Сара, която се решила на рискована стъпка: съчинила нова, английска биография на дъщеря си, като разчитала, че никой няма да проверява достоверността на фактите. Според легендата ѝ Елизабет била учила в едно балетно училище заедно с английските принцеси Елизабет и Маргарет, била лично представена на Нейно величество и се развличала с конен спорт рамо до рамо с английското висше общество. Кити Кели разказва как Сара спечелила приятелството на светските хроникьори: „... Тя по своя инициатива се сприятелила с най-влиятелните журналисти

Господ надарил детето с кукленска външност. Лиз изглеждаше по-голяма за годините си: изтънчената външност и мелодичният глас подсилвали визията ѝ на приказна принцеса.

в Холивуд. Заедно с Елизабет посетила Луела Парсънс: уж да се възхити от нейния кокер шпаньол Джими. След това се отбила при Хеда Хопър (сякаш Елизабет нямала търпение да види любимото кученце на мис Хопър и тя била дошла да попита дали може да доведе и дъщеря си). Мис Хопър, естествено, се разтопила от умиление. Шийла Греъм, англичанка по произход, редовно получавала покани за чай от Сара.

Когато студиото организирано интервю на Елизабет с Адела Роджърс Сейнт – Джон, Сара купила розов храст, който дъщеря ѝ да поднесе като подарък на гостенката. Все пак тя прекрасно знаела, че известната журналистка се гордее изключително с розариума си...

Елизабет, стремяща се към добро отношение и всеобщо одобрение, била готова да радва майка си, като сътрудничи с отдела за връзки с пресата. Тя обожавала да позира пред фотографите, била готова да седи с часове, докато ѝ къдрят косата. Но по-склонната към сътрудничество била всъщност Сара, готова безкрайно да съчинява измислици за малката Елизабет, за годините ѝ в Англия. За да се впише в пробританските настроения в МГМ, Сара без никакви угризения на

съвестта лъжела за разкошния им живот, за детегледачки, шофьори и елегантни имения в лоното на английския ландшафт. Мъгляво намеждала за вечери в Бъкингамския дворец и придворни уроци по танци, които посещавали и младите принцеси. – Годиците ни в Лондон бяха най-великолепните, изпълнени с пищност и тържества – чуруликала Сара.

Също така толкова убедително разказвала за сребърния юбилей на крал Георг Пети, че слушателите оставали с впечатление, че тя наистина е била в една ложа с кралицата, а не просто страничен свидетел на тържеството като всички простосмъртни. Въпреки това Луела и Хеда били във възторг, както и Шийла и Адела. Скоро в техните лични новинарски колонки се появило кратко съобщение за сладкото хлапе Елизабет Тейлър, родено в Англия. Сара доста далновидно използвала двойното гражданство, което свързвало Елизабет както с Англия, така и с Америка...”

„В Ню Йорк разбрах, че няма по-добър дезодорант от успеха.“

Елизабет Тейлър

А и как едно романтично и впечатлително момиче да не се влюби в сцената и да не мечтае за актьорска слава, след като вкъщи се говорело само за това? Малката Лиз жадно попивала разказите на майка си за миналите ѝ театрални успехи, спектакли, гастроли и обожанието на зрителите, за предишната слава. Кити Кели цитира спомени на очевидци: „Франсис Тейлър бил прекалено безхарактерен, за да изрази на глас несъгласието си, но въпреки това сериозно се притеснявал от дейността, която съпругата му била разгърнала. Опасявал се как това ще се отрази на дъщеря му. Франсис обаче бързо го уверила, че малката просто иска да бъде актриса: като майка си. Майката с часове неуморно разказвала на дъщеря си за живота на сцената: когато била играла в провинциалните театри под псевдонима Сара Содърн. Тя изобщо не харесвала моминската си фамилия Уормброт, струвала ѝ се абсолютно неблагозвучна и плебейска. И преди да избяга от родния Арканзас Сити, официално я сменила. С ново име, но без пукната пара в джоба си Сара напуснала родния си дом веднага след гимназията и се насочила към театъра.